

MARY DIXIE CARTER

Fotografka

THRILLER

Oni chtěli dokonalou rodinnou fotku.
Ona zase jejich dokonalý život.

The Photographer

Text Copyright © 2021 by Mary Dixie Carter

Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group.

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Anna Štádlerová, 2022

Cover © Zhivko P. Petrov, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2610-3 (pdf)

FOTOGRAFKA

Mary Dixie
Carter

VENETA

Věnováno Stevovi

KAPITOLA PRVNÍ

Zachytila jsem, jak se Amelia Straubová mihla za sklem vstupních dveří. Pak se dveře prudce otevřely a já vstoupila dovnitř.

„Delto, vy jste úžasná!“ Její veliké hnědé oči na mě oddaně spočinuly. „Já jsem vám tak vděčná, že jste dorazila i v tomhle...“ dramaticky pokynula směrem k bouřce, která zuřila venku, „v tomhle nečase!“

Viděly jsme se poprvé, ale mluvila na mě s takovou vřelostí, jako bychom byly dobré kamarádky. Už teď o mně měla to nejlepší mínění. Kdyby měla test na lidi, bývala bych jím prošla.

Ze vstupní haly se za Amelií zvedalo impozantní umělecké zavěšené schodiště s bronzovými sloupky, prokládanými skleněnými tabulemi, opticky nasvícené seshora. Po celé délce domu se táhla prostorná chodba, takže i od vchodu jsem viděla nablýskanou kuchyni v zadní části budovy a troje skládací posuvné prosklené ocelové

dveře, vysoké od podlahy až ke stropu, které vedly na verandu a na zahradu za domem. Před příchodem jsem si na internetu vyhledala fotky, jak dům vypadal před rekonstrukcí a po ní – byla to neoklasicistní stavba z hnědého pískovce ve čtvrti Boerum Hill, s vkusně decentní fasádou a interiérem, který Amelia navrhla a předělala společně se svým manželem Fritzem. Ale z fotek bylo jen sotva poznat, nakolik je dům působivý ve skutečnosti. Rozhlížet se po něm bylo jako kochat se sérií obrazů, jedním úchvatnějším než druhým. Jen schodiště bylo umělecké dílo samo o sobě a v kontextu celého domu se nádherně vyjímal.

Amelia pověsila můj kabát do naleštěné skříně vedle své lesklé fialové péřové bundy Moncler. (Věděla jsem, kolik bunda stojí: přes dva tisíce dolarů.) Její štíhlé, dlouhé paže jí ladně tančily okolo těla, zatímco mi s extatickým nadšením líčila, jak moc obdivuje moji práci.

Zavedla mě do zadní části domu, kde bylo na dlouhém dřevěném stole rozložených asi deset plastových krabiček s řetízky a korálky. U stolu seděla skupinka vyšňořených prepubertálních holčiček. Poznala jsem mezi nimi jedenáctiletou Natalii Straubovou, protože se vzdáleně podobala matce. Odstínem pleti, rysy v obličeji, držení těla, typem a kvalitou vlasů. Takových věcí si všímám. Když fotím někoho, kdo má v těchto ohledech nějaký nedostatek, pomáhám mu nasvícením a zabírám ho pod vhodnými úhly. Natalie žádný výrazný nedostatek neměla, ale že by měla nějakou vyloženou přednost, to se také říct nedalo. Byla to vysoká dívka s pažemi pevně přimknutými k tělu, jako by nechtěla zabírat moc prostoru. Ulevilo se mi, když mě na jejím jinak mdlém

vzezření upoutal pár bystrých šedých očí. Zkuste si totiž fotit někoho, kdo má v hlavě prázdno. Je to v podstatě nemožné. Já potřebuju vidět v očích nějakou jiskru. Někou zvdavost. Pokud člověk, kterého fotím, na nic nemyslí ani nic nedělá, fotka nemá výraz.

Menší holka po Nataliině pravici neustále pohazovala zrzavými vlasy přes rameno, nejdřív na jednu stranu, pak hned zase na druhou. Doléhaly ke mně útržky jejich konverzace, která se točila hlavně okolo toho, co teď dělaly o prodlouženém víkendu na Dikůvzdání. „Teda doprava v Montauku,“ říkala zrovna jedna z dívek, „je fakt úděsná.“

Natalie měla oválný obličej, světlou, skoro průsvitnou pokožku a špinavě blondaté vlasy bez jakéhokoliv konkrétního odstínu. Bylo mi jasné, že matka ji vezme ke kadeřníkovi na barvu hned, jak jí bude třináct, nebo možná ještě dřív. Je pravda, že většina matek, které jsem v práci potkávala, podstrkovala lidem spíš školní, sportovní, hudební nebo umělecké úspěchy svých dcer. Vychloubat se jejich vzhledem jim přišlo nevhodné. To ale neznamená, že jim na tom, jak jejich holčičky vypadají, nezáleželo. Byly naprogramované k tomu, aby chtěly hezoučké dcerušky. Vlastně s tím nemohly vůbec nic dělat.

Jako fotografka rodinných oslav jsem pracovala už skoro deset let. Ze začátku jsem pomáhala fotit na svatbách, ale nešlo přehlížet, jaký mám talent a schopnost fotit děti. Rodiče chtějí, abych jejich děti fotila, protože jim dokážu na jediné fotografii dát život, o kterém chtějí věřit, že už ho mají. Ve většině případů ho nemají a ani mít nebudou. Ale na mých fotkách dostanou pohádku, po které touží.

V kuchyni kontrastoval bílý obklad a běloskvoucí mramorové linky s tmavými tóny dřevěných skříněk. Z vysokého stropu visela prosklená výstavní vitrína. Pohledný muž, podle všeho Fritz Straub, otevřel lednici a vytáhl z ní dvě piva. Jedno z nich podal mladšímu tmavovlasému muži, nejspíš svému podřízenému, soudě podle jejich řeči těla.

Vytáhla jsem foťák a několikrát jsem Fritze vyfotila. Mám-li někomu udělat dobrý portrét, musím věřit, že je ten člověk krásný. Pokud jeho krásu neuvídím já, neuvídí ji ani fotoaparát. A na snímku ji pak neuvídí ani nikdo jiný. Lidé, které fotím, jsou v mých očích vždy krásní. Pokud se mi takoví nezdají už na první pohled, násilím se tlačím, aby se mi krásní zdát začali. Ve Fritzově případě jsem se ale o tom, že je hezký, přesvědčovat nemusela. Měl nazrzlé vlasy, výraznou čelist a tak pronikavé zelené oči, že mu zpoza brýlí přímo zářily.

V jednu chvíli se svému kolegovi asi rozhodl sdělit nějakou důvěrnou informaci. Ztišil hlas a otočil se k lidem v místnosti zády. Několikrát se ohlédl přes rameno, aby se ujistil, že ho nikdo neslyší. Já přitom stála dost blízko na to, abych věděla, o čem si povídají. Pro spoustu lidí jsem neviditelná, asi jako služka. Zkrátka vykonávám nějakou funkci a oni se nestarají o to, co všechno z jejich rozhovorů zaslechnu nebo co vyčtu z jejich chování. Tahle nenápadnost mi je obvykle ku prospěchu. Před lety jsem si v takových situacích připadala přehlížená, ale časem jsem se naučila z nich těžit.

O několik minut později, když si Fritz uvědomil, že za ním stojím, jsem se otočila a přešla jsem z prostorového obýváků, který se rozkládal po celé šíři zadní

části domu a strop měl vysoký jako na divadle, přes místnost s domácím kinem až do knihovny v přední části domu, kde před praskajícím krbem seděla Amelia a předsedala skupince čtyř holčiček. Zářila na ně jako slunce. Co vím, tak jedenáctileté děti to za dospělými většinou moc netáhne. Spíš se chtějí bavit mezi sebou. Amelia k sobě ale lidi přitahovala takovou silou, že pravidla pro běžné smrtelníky se na ni nevztahovala. Nevěnovat jejímu vystupování pozornost bylo v podstatě nemožné, částečně proto, že nic jiného zřejmě ani nečekala.

„Ingrid, ty jsi taková šikulka,“ tryčkovala. „Natalie nám řekla, jak ses umístila v tom tenisovém turnaji.“

Ingrid se začervenala a zachichotala.

Amelia se zlehka dotkla dívčiny tváře a odhrnula jí vlasy z očí. „No vážně, probojovat se až do semifinále? To je úžasný úspěch.“

Objektivně vzato jsem byla přitažlivější než Amelia. Měla jsem větší prsa, užší pas a v obličejí méně vrásek. Určitě jsem byla mladší, aspoň o deset let. Amelia měla výrazné lícní kosti a hluboko posazené oči. Celkově byly její rysy snad až příliš ostré, ale přesto okouzlující, a měla svůj vlastní, zvláštní druh magnetismu – byla ten typ člověka, ke kterému tíhnou muži i ženy.

V knihovně stály u jedné stěny regály s vystavenými knihami, na druhé straně čistounký nábytek, všude se blyštlo sklo – nevypadalo to jako místnost, kde se často pohybuje dítě. Zdálo se ale, že Natalie je na svůj věk až překvapivě opatrná a umí se dobře ovládat, takže pro snadno rozbitné předměty v místnosti zřejmě nepředstavuje hrozbu a stejně tak nejsou nebezpečné ani ony

pro ni, aspoň teď už ne. Možná se téhle opatrnosti musela naučit po zlém.

Vmísit se mezi tyhle lidi by se mi nedařilo s takovou lehkostí, kdyby nebylo mého zazobaného kluka ze střední, synáčka jednoho právníka z Orlanda, se kterým jsem chodila tři roky. Po celou tu dobu jsem mohla nerušeně studovat jeho rodiče, sestru i jeho, a to jednotlivě i ve skupině. I v patnácti mi bylo úplně jasné, že pokud mezi ně chcete zapadnout, pokud chcete, aby ti lidé věřili, že skutečně patříte do jejich světa, musíte se do jejich životního stylu úplně ponořit. Pak se do vás vsákne jako při osmóze. Z mojí středoškolské lásky se nakonec vyklubal hajzl. Jednou na mě vytáhl nůž. Když jsem to se všemi detaily vyložila jeho rodičům, proplatili mi celé studium na Západofloridské univerzitě. To bylo to nejmenší, co pro mě mohli udělat. Jestli chtěli, abych jim byla zavázaná, měli mě dostat na Yale.

Můj fotografický talent je mnohostranný. Dokážu dělat dokumentární fotky, když se to po mně žádá. Samozřejmě umím úplně splynout s nábytkem a zachytit přirozené interakce na rodinných a přátelských setkáních, ale tenhle typ focení mě většinou neuspokojuje. Já scény ráda *vytvářím*. Ve svých očích jsem režisérka.

O několik minut později jsem se s foťákem vrátila do jídelny. V patách jsem měla Itzhaka, jejich starého bloodhounda, který se chvíli motal mezi dívkami a nakonec se uvelebil u Natalie. Ta ho nepřítomně podrbala za uchem.

Začala jsem nenápadně, právě jako dokumentární fotografka. Snímala jsem holky ze vzdálenosti asi pěti metrů. Natalie po celou dobu působila odměřeně. Tohle měly být její kamarádky, ale nezdálo se, že by jejich

přátelství věřila. Amelia zřejmě správně neodhadla, jak dlouho holčičkám zabere vyrábění šperků z korálek, protože většina byla se svými řetízky rychle hotová a brzy se začala nudit. Natalie vypadala, jako by jí z toho bylo trapně, jako by měla pocit, že je její povinností zařídit, aby se holky bavily.

Za ta léta jsem se už naučila, že děti musí mít při focení dobrou náladu, jinak nebudou fotky stát za nic. Osvojila jsem si pár triků, jak zachránit pokažené oslavy, a obzvláště jsem se zdokonalila v takových dětských zábavičkách, jako je motání zvířátek z balonků a malování na tvář. Vždycky jsem s sebou nosila dvoucestnou ruční pumpičku, balonky, barvy na obličej, štětce a šablony. Občas jsem něco z toho vytáhla. Jen když mi připadalo, že oslava začíná skomírat. Překvapivé na tom bylo, že i takzvaně „velkým“ dětem, třeba i třináctiletým, se takové věci strašně líbily. Obzvláště balonky. Ty obvykle dokázaly vykouzlit výrazy a gesta plná štěstí a nevinnosti. V New Yorku přišla spousta dětí o štěstí i nevinnost už v hodně útlém věku. A otupělé děti bez života se fotily strašně špatně. Balonky mi dávaly velkou šanci, že zachytím něco, co vypadá jako štěstí.

Natalie mi balonková zvířátka odkývla. Na přání kamarádek jsem vyrobila jednorožce, žirafu, pumu, hrad, jachtu a helikoptéru.

A balonky zafungovaly. Podařilo se mi vyfotit Natalii a její kamarádky přesně tak, jak jsem potřebovala – s rozzářenými tvářemi, dovádivé, zaujaté. I ti nejpřísnější a nejupjatější rodiče toužili po fotografiích, na kterých se jejich děti beze strachu a zábran vrhají po hlavě do světa; na kterých žijí a vychutnávají život plnými doušky.

Zkrátka to, co chtějí dělat rodiče sami, ale nemohou. Většinou mi takové fotky vycházely dobře už při vyfočení. A když selhalo všechno ostatní, vždycky jsem mohla použít Photoshop.

. . .

Ke konci oslavy Fritz svolal všechny holky ke stolu a Amelia přinesla obří narozeninový dort ve tvaru a barvách violoncella a smyčce. Za celou dobu nespustila z dcery oči, celá zářila, položila dort před Natalii a poklekla vedle dceřiny židle. Její posed, náklon hlavy, nežný úsměv, to vše mělo vyjadřovat naprostou oddanost dítěti. Ne že by mi přišla neupřímná. Ale říkala jsem si, že tahle před svědky vystavovaná mateřská láska jí pomáhá upevnit představu, kterou sama o sobě potřebuje mít.

Dívky se natiskly okolo stolu, aby si mohly dort lépe prohlédnout, a zazpívaly Natalii *Hodně štěstí, zdraví*. Pak Natalie sfoukla svíčky. Tyhle záběry jsou nejdůležitější: dort, přání, sfoukávání svíček. Pokud je propásnete, už se to nedá ničím nahradit. Opakovat se nebudou. Žádná jiná chvíle na oslavě se jim svou vahou a důležitostí nevyrovná.

Ideální je při podávání dortu zachytit s dítětem i maminku a tatínka. Ti to málokdy přiznají, ale chtějí na fotkách vidět úplně stejně sami sebe jako svého potomka. Chtějí vidět, jací jsou dobří rodiče. Chtějí důkaz. A ten jim já poskytnu.

Fritz dort naporcoval a rozdělil ho mezi tu divokou zvěř. Pak se s minutovou přesností začali zjevovat rodiče

a většina dívek, až na několik opozdilkyň, byla do deseti minut pryč.

Sbalila jsem si brašnu s foťákem, našla jsem svůj kabát a také jsem se chystala k odchodu, ale Natalie si stoupla do dveří a zaclonila mi je. „Dělo! Ještě jsi říkala, že uděláš balonkovýho slona! Slony já mám nejradši!“

„Promiň, Natalie.“ Kdybych zůstala déle, než bylo domluveno, znehodnocovala bych svoje profesní jméno a svůj čas. A kromě toho bych riskovala, že budu vypadat vlezle. V minulosti jsem párkrát udělala tu chybu, že jsem se s klientem moc sblížila, a ne vždycky to dopadlo dobře. Ale téhle rodině a tomuhle domu se mi z nějakého důvodu těžko odolávalo. Už jen ta budova, ty místnosti, ti lidé. Všechno na tom místě mě vábilo.

„Prosím!“ Natalie se mi zabodla svýma velkýma očima přímo do těch mých.

Podvolila jsem se a vrátila se do jídelny, kde jsem pro Natalii a její zbývající kamarádky smotala z balonků ještě slona a pár dalších věcí. Koutkem oka jsem viděla, že Amelia a Fritz se pořád baví s hosty. Fritz si potřásl rukou s mužem, se kterým mluvil předtím, a přátelsky ho poplácal po rameni. „Měj se, Iane.“

Všichni Nataliini hosté už odešli, až na evidentně předčasně vespělou holku jménem Piper, která teď vyběhla nahoru. Natalie běžela za ní. Sice to byl Nataliin dům, ale zdálo se, že pod palcem to tu má Piper.

Když si Amelia s Fritzem všimli, že jsem pořád tady, vypadali potěšeně a nabídli mi ještě skleničku vína. Přesně v takovou nabídku jsem doufala.

V knihovně v přední části domu si Fritz odložil sklenici pinotu noir na skleněný konferenční stůl s ostrými

rohy. „Vy to s dětmi úžasně umíte. Máte vážně talent.“ Jeho zelené oči – tak zelené, že jsem se skoro nemohla soustředit – se na mě blýskaly zpoza hranatých želvovinových brýlí. „Neunavují vás někdy?“

„On je to spíš balzám na nervy, trávít s nimi čas.“ Všimla jsem si, jak na sklence s vínem vypadají moje nehty, a zalitovala jsem, že jsem si tenhle týden nezašla na manikúru. Říkala jsem si, že ke Straubovým určitě dochází manikérka týden co týden, a představovala si, jak Amelia vyřizuje pracovní hovory, zatímco jí nehty piluje špatně placená Filipínka.

„Vy máte děti?“ Amelia seděla vedle Fritze na jedné ze dvou krémových retro pohovek. Naklonila se přes opěrku a přitáhla si kolena k hrudi. Účelem téhle nenucené pózy – která se lehce nehodila k jejím kočičím pohybům – samozřejmě bylo, aby působila jako normální maminka odvedle, která se baví s kamarádkou.

Itzhak zakňučel, když venku zakvílel vítr, a položil vlhký čumák na pohovku vedle Amelie. Seshora jsem občas zaslechla Pipeřin hlas, ale nerozeznala jsem žádná slova.

Na opěrkách naducaného koženého křesla zůstaly jemné prolákliny, jak jsem do něj trochu zaryla prsty. „Mám syna.“

„Kolik je mu let?“ zeptala se, jako kdyby to pro ni bylo hrozně důležité.

„Jasperovi je pět,“ řekla jsem. „Je s otcem v Kalifornii. V Malibu. Nedávno jsme se rozvedli.“

„Tak to mě moc mrzí.“ Amelia si v soucitném gestu položila ruku na srdce.

„Robert mi poslední dva roky našeho manželství zahýbal.“

„To je mi líto,“ řekl Fritz, ale nezdálo se, že by ho představa mimomanželského poměru nějak příšerně vyváděla z míry.

Vytáhla jsem z kabelky mobil a otevřela složku Obíbené.

„Tohle je Jasper.“ Podržela jsem jim mobil ve vzduchu, aby si mohli fotku prohlédnout. „A tady jsme s Robertem.“

„A proč je Jasper v Kalifornii?“ Ameliino vyzvídání patřilo k jejímu pocitu, že má na všechno přirozené právo. Nedocházelo jí, že některé její otázky by mohly být nezdvořilé.

„Protože jeho otec si tam našel novou práci. Robert poslední dobou s Jasperem netrávil moc času, protože pracoval dlouho do noci. Teď má pracovní rozvrh trochu flexibilnější. Zeptal se, jestli si může Jaspera vzít na dva měsíce k sobě, a já souhlasila, ale teď toho lituju.“ Vlastní hlas mi v uších zněl tence a pištivě, jako by ani nevycházel z mojí bránice a těla. „Minulý týden jsem se za ním letěla podívat.“

„Určitě vám chybí.“ Amelia se zamračila a já jsem si uvědomila vrásky na jejím čele a mezi obočím.

V puse se mi stále rozlévala dlouhá, jemná dochuť pinotu noir z roku 2002, úplně jiná než u malbecu, který jsem pila včera. „Chybí, samozřejmě.“

Fritz se naklonil směrem ke mně a kolenem se jemně otřel o to moje, možná úmyslně. Amelia podržela Itzhaka na hlavě. Ani jeden z nich nic neříkal. Připadalo mi, jako by bylo na mně, abych to ticho vyplnila.

„Při svojí práci jsem s dětmi pořád. Ale chybí mi ty chvíle, kdy jsem jen s malým a je klid. Číst před spaním

pohádky. Skládat společně puzzle. Takové ty prosté drobnosti, na kterých nejvíc záleží.“

Na Ameliině mobilu se zobrazila nová zpráva. „Lauren píše, že dneska nepřijde,“ obrátila se na Fritze. „Má horečku.“

„Jasně, horečku, určitě ne rande nebo konkurz,“ opáčil Fritz s neskryvanou ironií.

„A Avery je mimo město.“ Amelia se ke mně otočila. „Máme dnes večeri s klientem a slečna na hlídání nám právě oznámila, že nepřijde.“ Podívala se na hodiny na mobilu a ostře se uchechtla. „To už nikoho neseženeme.“

„Ale ne.“ Najednou na mě padlo nepřiměřené zklamání a pocítila jsem bodnutí v hrudi, když mi došlo, že odsud zřejmě budu muset brzy odejít, ale zároveň jsem v tu chvíli spatřila záblesk příležitosti. „Můžu vám nějak pomoci?“

„Máme odcházet za půl hodiny.“ Amelia přecházela po místnosti a prohledávala kontakty v mobilu.

„Podívejte, Amelie,“ řekla jsem, „jestli je to vážně důležitá schůzka, tak tu můžu zůstat já.“

Amelia si semkla ruce před obličejem jako při modlení. „Ach, Delto, to byste pro nás vážně udělala?“

Viděla jsem, jak Fritzův obličej ztuhl v překvapeném výrazu, a pochopila jsem, že jemu se ten návrh nezamlouvá.

„Pokud tedy vážně není zbytí,“ řekla jsem. „Totiž... obvykle děti nehlídám.“

Fritz se mezitím zřejmě vzpamatoval z počátečního šoku. Zvedl obočí a široce se usmál, jako by se mu to najednou zdálo jako nejlepší možné řešení. „Strašně byste nám pomohla. Jsme ve vážně prekérní situaci.“

„Tu večeri zrušit nemůžeme,“ doplnila Amelia.

Všechny svaly v nohou, lýtkách, stehnech, ramenech, čelisti, na hlavě i na čele se mi stáhly a pak se uvolnily.
„Tak dobře. Dobře.“

KAPITOLA DRUHÁ

Většinou spíš přihlížím, než abych se věci přímo účastnila. Teď mě ale Amelia s Fritzem vzali mezi sebe, přijali mě – obrátili se na mě v nouzi jako na přítelkyni, které důvěřují.

Oba dva se šli upravit nahoru. Natalie se ve dveřích bez většího zájmu loučila se svojí kamarádkou Piper. Teď když nebyla obklopená houfem kámošek, se mi její povaha i vzhled posuzovaly snadněji. Měla nevýrazné rysy, tedy až na stříbrné oči orámované černými řasami.

Ukázala do svých poměrně krátkých vlasů na něco, co připomínalo cop. „To mi upletla Piper, ale já původně chtěla obráceně francouzské cop. Umíš ho?“

Prohlédla jsem si pocuchaný výtvar na její hlavě. „No, zkusíme to.“

Natalie mě zavedla do malé, ale skvostné koupelny v patře. Obklopovala nás decentní pruhovaná tapeta.

Malá si vybrala tenkou fialovou stužku, jednu z mnoha stuh a sponek rozložených na mramorovém toaletním stolku. „Tohle mi tam zapleť, prosím tě.“

Francouzské copánky jsem uměla, i ty obrácené, ale s Nataliinými jemnými, sestříhanými vlasy to nebylo jen tak. V obrovském zrcadle sledovala, jak rozmotávám Pipeřin chabý pokus o cop. Když jsem jí vlasy rozčesala, začala jsem cop splétat znovu od nejkratších vlasů na temeni a postupně jsem přidávala další a další prameny. Většinu jejích kratších vlasů se mi do copu zaplést podařilo. Ty, které odstávaly, jsem upevnila pinetkou. Natalii to evidentně stačilo.

„Mami!“ vyběhla z koupelny do chodby a zmizela ve dveřích, které zřejmě vedly do Ameliiny a Fritzovy ložnice. „Koukej!“

„No krásné, zlatíčko,“ slyšela jsem Ameliin hlas zpoza zavřených dveří. Představovala jsem si Amelii, jak sedí u toaletního stolku před obrovským zrcadlem, jako mají hollywoodské hvězdy. Na lenošce vedle sebe má rozložené šaty, které si pro ten večer zvolila. „Delto, udělejte si tady pohodlí,“ zavolala na mě. „Můžete si nabídnout cokoliv, co uvidíte.“

Zalila mě další vlna tepla, jako když mě Amelia poprosila, abych dnes pohlídala Natalii. Co tím asi přesně myslí, když říká „cokoliv“? Jídlo, víno, oblečení, kosmetiku, povlečení?

Natalie přiběhla z ložnice zpátky do koupelny. „Mám nápad! Teď učeš já tebe!“

Z představy, že by mi kdokoliv cizí splétal vlasy, byť třeba i dítě, jsem radostí dvakrát neskákala. „Anebo... bych tě mohla naučit, jak si takový copánek uplést na

vlastní hlavě,“ odpověděla jsem. „To totiž není totéž jako plést ho někomu jinému.“ Až příliš pozdě jsem si uvědomila, že tudy cesta nepovede. Natalie byla ještě moc malá a netrpělivá. A nemohla ani sledovat, jak cop vypadá, když ho pletla na sobě. Čím déle jsme to zkoušely, tím byla otrávenější.

Po deseti minutách snažení se ve dveřích koupelny objevili Amelia s Fritzem. Amelia se z džínů převlékla do hedvábných fialových zavinovacích šatů a lodiček na nízkém podpatku. Rty si natřela červenou rtěnkou a na uších se jí houpaly zlaté kruhy.

„To vypadá, že se dobře bavíte, holky.“ Fritz se také převlékl a teď si upravoval kravatu a límeček sportovního saka.

„V lednici máme zbytek lasagní,“ řekla mi Amelia a pak se otočila k Natalii. „Večerka v půl desáté, zlato.“

Oba dva Natalii políbili na čelo.

Natalie pustila napůl rozpletený cop, takže to málo, co se zatím zvládla naučit, stejně přišlo vniveč. „Já nechci, abyste šli pryč,“ oznámila jim. „Dneska mám narozeniny!“

„Narozeniny máš *zítra*.“ Ameliin hlas zněl jako hudba, slova jí stoupala a klesala v půvabné melodii. „Dneska jsi měla narozeninovou oslavu.“ Pomlaskla si, možná aby projevila nadšení.

Fritz si s Natalií plácnul. „Parádní oslava, kočko.“ Když uviděl zklamání v její tváři, zaváhal. „Takže... platí, že zítra snídáme palačinky s čokoládou? Nebo bys k narozeninám radši se špenátem?“

Na odpověď nečekal. Oba sešli po schodech směrem k hlavnímu vchodu.

„Kdyby něco, máte můj telefon!“ zavolala ještě Amelia. Pak jsem slyšela, jak se za nimi zabouchly těžké dveře.

Po odchodu rodičů byla Natalie z plení copu ještě mrzutější. „Mně to vůbec nejde!“

Potřebovala jsem ji rozptýlit nějakou jinou činností. „Víš, co mě teď napadlo? Ještě jsem neviděla tvůj pokojíček.“

Hlasitě si povzdychla, jako kdyby se jí vůbec nechtělo mi ho ukazovat.

„Moc ráda bych se na něj podívala,“ dodala jsem.

„No tak jo.“ Zavedla mě do druhého patra a před zavřenými dveřmi se zastavila. „Můj pokoj má jednorozčí tematiku. Říkali ti, že jednorozče sbírám?“

„Ne, neříkali.“ Napadlo mě, jestli je běžné, že dětské ložnice mají tematickou výzdobu a mně to zkrátka nějak ušlo.

Vstoupila jsem. Světlo se uvnitř odrazilo z několika předmětů, takže nebylo hned poznat, kde je jeho primární zdroj. Opravdu to tam bylo samý jednorozec. Drobné vyskládané jednorozčí sošky zaplňovaly tři poličky. Na stěnách viselo několik obrázků s jednorozci, a jeden byl namalovaný dokonce přímo na zdi, evidentně dětskou rukou.

Natalie mě provázela po pokoji a vykládala mi, odkud každého jednorozce má. Nálada se jí přitom postupně zlepšovala. Zastavila jsem se před duhovým jednorozcem na knihovničce, protože jsem poznala, že je to suvenýr z disneylandu. Naši pracovali na vrátnici Disney Worldu v Orlandu a já tam strávila většinu dětství.

Záviděla jsem Natalii její pokojík. Nebo jsem jí možná záviděla život, který k takovému pokojíku patří. Ložnic

děti ze zazobaných rodin už jsem viděla spoustu – pokojíčků vyzdobených tak, aby vypadaly „pohádkově“, s několika předměty zakoupenými přesně k tomu účelu. Ale Amelia s Fritzem šli v dekoraci Nataliina pokoje do mnohem větší hloubky. Na pohádkovosti mu dodávala především hra se světlem. Bylo úplně jasné, že veškeré materiály a barvy závěsů, koberečku, nábytku, stěn i stropu vybrali tak, aby správně fungovaly v celkovém nasvícení – aby světlo odrážely, nebo naopak pohlcovaly podle toho, jaký efekt byl kde potřeba – a vytvořily ve vás dojem, že jste skutečně vkročili do jiného světa. Nataliin dětský pokojík by klidně mohl být vystavený jako umělecké dílo v muzeu, tak skvělé bylo jeho provedení. Laikovi by přitom připadal osobní, autentický a nestrojený. O to byl jeho efekt silnější.

. . .

Otáčet mosaznými knoflíky na jejich extravagantní troubě, zatáhnout za robustní úchytky na hladce vyjíždějících kuchyňských zásuvkách, pustit vodu z kohoutku, to všechno bylo jako pohlazení pro moje smysly.

Natalie si sedla k lince a pozorovala mě. Našla jsem v lednici lasagne. „Ty vypadají skvěle. To vařila maminka?“

„Máma?“ ironicky se uchechtla. „Ne.“

Došlo mi, že Natalie má radost, když může poukázat na něco, v čem její matka nevyčnívá.

„A tatínek vaří?“ Všechno kuchyňské náčiní měli srovnané, nádobí a měděné hrnce a pánve jakbysmet.

Bylo vidět, že věci do kuchyně si nepřidávali postupně, v průběhu mnoha let. Veškerá výbava se určitě koupila najednou a všechno staré se vyhodilo. Amelia měla evidentně naprosto jasnou představu o tom, co ve svém životě chce mít a co ne. Byla pro mě čest, že jsem se pro dnešek zařadila do té první kategorie.

„Někdy. A někdy si necháváme jídlo dovézt.“

Straubovi měli s největší pravděpodobností liberální, citlivou, sociálně uvědomělou klientelu, pro kterou je na prvním místě rodina a srdcem domácnosti je kuchyně, ať už v ní někdo vaří, nebo ne. A tohle cítění musel přirozeně odrážet i jejich vlastní domov. Zkusila jsem si představit, jak u nich doma vypadá běžný večer, a pomyslení, že tuhle krásnou kuchyni běžně nevyužívají, mě lehce dopálilo.

Natalie se na kuchyňské barové stoličce protočila dozadu a zase zpátky.

„Piper vypadá mile,“ řekla jsem jí.

Pokrčila rameny. „No jo.“

„Ale kadeřnice z ní asi nebude.“

Ulevilo se mi, když jsem viděla, že se směje. Vypadalo to, že se trochu uvolnila.

„Užily jste si to spolu?“ zeptala jsem se.

Všimla jsem si dětského tetování na Nataliině ruce, které už se teď sloupávalo. Bylo to jediné slovo: *Inspiroující*.

Položila jsem před ni porci lasagni a sedla jsem si na stoličku vedle ní.

„Piper mi spíš ráda říká, kolik si užila srandy s jinejma kámoškama.“

„Aha.“

Vzala si sousto lasagní. „Nechce, abych si myslela, že jsem pro ni důležitá.“

„Možná má strach, že *ona* není důležitá.“

Natalie se na chvíli zarazila, jako by tu myšlenku zvažovala. „Možná.“

Při jídle byla tichá a zamyšlená. Po večeři jsem nám oběma ukrojila kousek dortu. Sladkosti jsem skoro nikdy nejedla, abych si udržela figuru. Ale teď jsem potřebovala, aby měla Natalie pocit, že upřímně chci oslavit její narozeniny.

Nejdřív snědla cukrovou polevu, pak samotný dort. Pak si šla přidat ještě další kousek.

„Maminka říkala, že výborně hraješ na cello.“ Hledala jsem nějaké téma, které by jí zvedlo náladu.

„Tak leda v jejích snech.“

Snažila jsem se odpovédět vesele. „Ne, vážně si myslí, že jsi skvělá. Ty na violoncello nehraješ ráda?“

Usmála se jedním koutkem. „Já nevím, co mám ráda.“

„Tak mi něco zahraj.“

Natalie se zprudka nadechla. „No jo... tak dobře.“

Když dojedla dort, donesla si cello z místnosti s domácím kinem a zahrála celou skladbu zpaměti. Vážně hrála docela dobře.

Zatleskala jsem. „To bylo perfektní!“

Potlačila úsměv, ale i tak jsem poznala, že ji moje reakce potěšila. „To byl Elgarův *Koncert pro violoncello*, co jsem hrála minulej tejden na recitálu.“ Skromně uložila cello zpátky do pouzdra.

„Škoda, že jsem to neviděla.“

„Naši to mají od mojí učitelky nahraný na videu, protože nestíhali. Někdy ti to můžu pustit.“

Později se ve svojí ložnici oblékla do jednorozčího pyžámka, vyčistila si zuby a zalezla do postele pod jednorozčí duchny. Políbila jsem ji na čelo, přesně jak jsem to viděla dělat její rodiče, když odcházeli.

• • •

Pustila jsem myčku, do které jsem vložila Straubových organickou tabletu, a vydrhla jsem linku, takže celá kuchyně teď voněla po mátě tak silně, až se mi z toho obracel žaludek. Nasypala jsem Itzhakovi do misky organické žrádlo. Když mi bylo osm, pokousal mě rotvajler a nakonec mě odvezli do nemocnice, když si zanícených kousanců na mojí paži všimla učitelka ze třetí třídy. Od té doby jsem už byla vždycky okolo psů trochu nesvá. Itzhak byl už moc slabý na to, aby někomu ublížil, ale některé strachy nejsou racionální.

Venku se zvedl vítr a okna se hlasitě zatřásla. Itzhak obrátil hlavu ke stropu a zavyl. „Pššš.“ Po pár minutách si znovu lehl. V duchu jsem si porovnávala svůj život s tím jeho. Itzhak vyrostl mezi lidmi, kteří ho bez výhrad milovali a záleželo jim na tom, aby se měl po fyzické i psychické stránce dobře.

Po uklizení kuchyně jsem měla zbytek večera pro sebe. Mohla jsem si projít celý dům, aniž mě někdo kontroloval. Hodně mých klientů mělo ve svých domech nainstalované bezpečnostní kamery, ale u Straubových mě ani nepřekvapilo, že je nemají. Kamery by narušovaly skvostné linie jejich designu. Šla jsem do knihovny směrem ke stěně s regály. Postupně jsem prošla každou policičku s knihami a zastavila se pokaždé, když jsem

narazila na knihu, která byla čtená několikrát. Každou takovou jsem vytáhla, vestoje jsem přečetla několik stránek a pak ji ještě prolistovala, abych se podívala, jestli do ní náhodou někdo něco nevepsal. Pak jsem ji vrátila na původní místo.

Čekala jsem, že budou mít hodně knížek o umění a architektuře, a taky že ano: nádherné těžké bichle s lesklými stranami a barevnými fotografiemi. Řada z nich stála víc jak sto dolarů. Byl to ten typ knih, jaký by si lidé obvykle vystavili na konferenčním stolku, ale Straubovi jich měli zkrátka příliš na to, aby je všechny vystavovali.

Přešla jsem k postranním poličkám a na té spodní hned u stěny jsem objevila několik příruček a návodů. Vedle nich ležela hromádka titulů s hřbety otočenými směrem z místnosti. Vzala jsem celý štos a otočila ho k sobě. Všechno to byly knihy o plodnosti. Jednu z nich jsem vzala do ruky a prolistovala ji. V kapitole „Potrat“ mělo několik stránek přeložené rohy. Na okraj někdo vepsal: *porucha srážlivosti krve, zeptat se Metzgerové*. Podle dat vepsaných vedle textu jsem si domyslela, že Amelia prodělala čtyři potraty, všechny po narození Natalie. To byla užitečná informace. Cítila jsem, že mi pomůže dozvědět se o téhle rodině všechno, co půjde, pro případ, že by někdy v budoucnu potřebovali moji podporu.

V kuchyni jsem otevřela kumbál a našla v něm vysavač Miele, košťata a další potřeby na uklízení, všechno vyrovnané do úhledných řádek. Další dveře mě zavedly do útulného prostoru, který jsem ještě neviděla – do pracovny, která měla místo celé jedné stěny prosklené dveře. Dalo se z ní vyjít na úzkou verandu, jež se táhla

okolo celé zadní části domu, a po točitém schodišti dolů na zahradu za domem.

Uprostřed pracovny proti sobě stály dva stejné funkcionalistické stoly. Poznala jsem, který z nich patří Amelii, protože přes židli visel její hedvábný vínový šál, a začala jsem si prohlížet štosy papírů a složek, všechny jasně označené a svázané gumičkami. Věci měla uspořádané skoro tak pečlivě jako já. Celý ten dokonale uklizený pracovní prostor kazilo jen několik ručně napsaných poznámek na lepicích papírcích. Na jednom z nich bylo napsáno *učitelka violoncello* a telefonní číslo. Sloupila jsem další z nich. Stálo na něm *Jenny Douglasová*, telefonní číslo a *má termín 10. července*. Nepamatovala jsem si, že by mi někdy tak záleželo na něčím termínu porodu, abych si ho někam zapsala. Na třetím papírku jsem si přečetla slova *biol. matky* a tři různá jména. Možná Straubovi chtěli adoptovat dítě. Zrychlil se mi tep.

Když jsem každý papírek nalepila zpátky na místo, posadila jsem se u Fritzova stolu. Ten neměl ve štítkování takový systém jako Amelia, zato jsem mohla víc vyčíst z jeho písma. (O grafologii jsem četla několik knih a už několik let jsem si svoje znalosti ověřovala porovnáváním rukopisu svých známých a jejich chování, abych viděla, jestli spolu skutečně nějak souvisí.) Fritzovy úzké smyčky u písmene *l* poukazovaly na napětí, zřejmě v manželství. Třeba byl zklamaný, že jeho žena nedokáže odnosit další dítě. Z jeho volně umístovaných teček nad *i* jsem zase usoudila, že má úžasnou představivost. Myšlenky na Fritze mi rozechvívaly celé tělo.

V půl jedenácté jsem vyšla do druhého patra, abych zkontrolovala Natalii, a vzala jsem si s sebou svůj digitální